

Thomas Barnett i RÆSON:

En hammer, der leder efter søm:

KLØFTEN, KERNEN OG *THE FINAL FRONTIER*

”Den tumult, som globaliseringens kryben ind på Mellemøsten har medført, ville skabe vrede, vold og terrorisme. Da så 11. september oprinder og forbindelserne står klart for os får USA (og ingen andre har ildkraften til at gøre det) den idé, at man er nødt til at drage over og ordne noget i Mellemøsten. Man bestemmer sig for, at man skal forandre Mellemøsten på en stor, stor manér og ser sig om efter, hvem man kan starte med. Man bestemmer sig for Irak, og jeg siger: ”Det er ligeså godt som så mange andre muligheder”. Så vil vi kunne gi’ ham et los i røven rent militært set? Ja, helt klart! Rendyrket tiltro til dét. Bliver besættelsesdelen en fiasko? Helt klart! Men hvorfor var jeg så stadig for krigen på den baggrund? Simplethen fordi det her militær ikke vil lave om på sig selv, med mindre det oplever fiasko henne i dén del af processen.”

Af Henrik Ø. Breitenbauch
medredaktør af RÆSON

Thomas P.M. Barnett er en usædvanlig og indflydelsesrig strateg i det amerikanske forsvarsmiljø. Barnett udvider det strategiske forståelsesrum fra rent militære perspektiver til at omfatte ’alting’ – en samtænkning af sikkerhedspolitikken og globaliseringen i form af økonomisk, social og politisk udvikling.

Han er *Senior Strategic Researcher and Professor* i *Warfare Analysis & Research Department*, på *Center for Naval Warfare Studies* ved den amerikanske flådes universitet, *U.S. Naval War College*. Fra november 2001 til juni 2003 var en placeret i en midlertidig stilling som *Assistant for Strategic Futures* i det helt centrale kontor, *Office of Force Transformation* under Forsvarsminister Rumsfeld, som beskæftiger sig med omlægninger af det amerikanske forsvar i forhold til den forandrede sikkerhedsdagsorden efter 11. september. Barnett har en omfattende foredragsvirksomhed bag sig i det amerikanske forsvar; har skrevet en række artikler om de strategiske koncepter han har udviklet siden slutningen af 1990’erne; og har senest udgivet bogen *The Pentagon’s New Map: War and Peace in the Twenty-first Century*. Artiklerne og andet materiale er frit tilgængeligt på hans website www.thomaspmbarnett.com.

Udgangspunktet for Barnetts tænkning er, at globaliseringens økonomiske integration og atomvåbnenes afskrækkende effekt tilsammen betyder, at krig mellem avancerede stater, som deltager aktivt i den økonomiske integration,, nu er praktisk talt udelukket. Derfor bør vi rette opmærksomheden mod den del af verden, der ikke er ”integrerende”: den gamle tredje verden. På baggrund af en konfliktanalyse (af hvor USA har grebet ind siden slutningen af den kolde krig) skabte Barnett således Pentagons ”nye kort”, hvor verden er opdelt mellem Kernen, der består af de lande, der forsøger at integrere sig og som øger deres velstand ved det, og Kløften, som er de lande, hvor vi i dag finder alle konflikterne, fattigdommen og det meste af verdens problemer. Hans policy-anbefaling til Kerne-landene er simpel: ”krymp kløften”.

I dette interview fortæller Barnett blandt andet hvordan man kan skabe en mere effektiv model for, hvordan og hvornår man fra Kernens side skal anvende magt i forhold til problemer i Kløften.

1. **Forbundenhed, ikke demokrati**
2. **Terroristerne er dem, som faktisk ved bedre**
3. **Man behøver ikke blive en dårlig muslim fordi man lever et godt liv**
4. **En hammer, der leder efter søm**
5. **Irak: Mellemøstens Jugoslavien**
6. ***The final frontier***

1. Forbundenhed, ikke demokrati

Lad os begynde med distinktionen mellem Kløften og Kernen: hvor klart er det, at enten den globale situation eller de udfordringer USA står overfor er dækkende opsummeret i Kløft-Kerne-logikken? Der udestår jo stadig visse spørgsmål mellem den gamle Kerne og de nye Kerne-medlemmer som Indien, Rusland og Kina – kunne de "gammeldags" sikkerhedsspørgsmål ikke vende tilbage på et tidspunkt?

Pointen i at lave distinktionen mellem Kernen og Kløften ligger nok *ikke* i at sige, at der ingen mulighed er for at der genopstår sikkerhedsspørgsmål indenfor Kernen. Men simpelthen: at med den forbundenhed, der kommer af en ekspanderende, altid mere dyb og sammenvævet global økonomi – at med den form for interdependens [gensidig afhængighed, red.], der naturligt opstår indenfor den gamle Kerne, mellem USA, europæerne, Japan, Canada og Australien – så er der ikke rigtig nogen fare for, at der vil ske andet og mere end udvekslinger af skældsord. Mellem os, og det jeg vil kalde den Ny Kerne, er der og vil der i en rum tid fremover være en mulighed for mere end skænderier.

Men den beskrevne integrationsproces afhænger af, at nye regler vokser frem. Man kan ikke på sin vis bringe Rusland ind i NATO uden at ændre NATO, og ikke som resultat få et forandret Regelsæt. Når Kina opkøber vores amerikanske statsobligationer og bliver den største kilde til USA's handelsunderskud; eller når Indien leverer alle IT-arbejderne og lægerne til USA, der sender så mange penge retur til Indien. Den type integrationsproces kan ikke undgå at medvirke til dannelsen af nye Regelsæt. Og de opstår som regel altid først i den økonomiske sammenhæng.

Den politiske forståelse halter typisk bagefter – og kan opsummeres som "nationalisme", "protektionisme" eller den naturlige tendens til – når man for første gang begynder at støde ind i hinanden – at antage dårlige ting om hinanden. Det ukendte ved den nye interaktion medfører, at der er farlige muligheder. Så der er mange ting vi skal lære og tilpasse os, efterhånden som for eksempel Indien bliver en meget større del af ikke bare den amerikanske men hele verdens økonomi. Vi skal lære, hvad det betyder at have Rusland aktivt involveret i verdens-politikken når de nu i mange årtier altid var på den anden side af hegnet; at have Kina til at udvikle denne betydelige integration med verden udenfor. Alt dette tvinger os til at konfrontere allehånde spørgsmål som har været perifere i årtier, og som det ikke er let for os at komme med svar på. At åbne op for verden udenfor kræver mange tilpasninger: i USA synes vi, der er mange tilpasninger vi skal gå igennem efterhånden som den globale økonomi ekspanderer. Vi taler om de jobs, der flytter udenlands: at det er en hård tilpasning for de amerikanske arbejdere, som måske har antaget at en god økonomi ville have tilladt dem at blive i det samme job hele livet. At de aldrig ville være nødt til at gå i skole igen, aldrig skifte karriere – hele dét ideal fra 1950'erne som vi klynger os til, og som er meget urealistisk. Og vi synes *dét* er en stor tilpasning i forhold til globaliseringen.

Men:; jeg er lige kommet hjem efter tre uger i Kina, og dét land, det er altså på vej igennem så meget mere tilpasning, så meget mere forandring og så meget mere synkronisering af dets indre Regelsæt med den ydre verdens (hvilket den globale økonomi forlanger af dem), at det virkelig virker som en meget forhastet reaktion, når vi altid tjekker, om de nu ikke skulle være på vej i en forkert retning – at vi altid har det værste perspektiv på motiverne bag alt hvad Rusland, Indien og Kina gør, mens de forsøger at respondere på nogle meget dybtgående forandringer. I de seneste år har de skiftet fra økonomiske politikker, der var meget statstunge i mange årtier hen imod en meget dybtgående omfavnelser af markedsprincippet. Man skulle synes, at vi burde være lykkelige for det – men det er som om, at vi bruger enhver anledning til at sige: "I gør det ikke hurtigt og vidtrækkende nok, og – aha! – det betyder, at i hemmeligt, dybt nede, indeni, må være en trussel mod os". Vi har i meget lang tid ønsket at dette her ville ske, og når

det så sker, kan vi ikke tro vores egne øjne: der er så meget mistænksomhed overfor de tre lande. De er meget med i mine overvejelser fordi de indeholder så stor en del af verdens befolkning – og hvis man kan fjerne den frygtfaktor indenfor Kernen, så vil en masse ting gå ganske dramatisk i orden.

OM RUSLAND, KINA OG INDIEN: **Vi har i meget lang tid ønsket, at dette her ville ske, og når det så sker, kan vi ikke tro vores egne øjne: der er så meget mistænksomhed overfor de tre lande.**

Men Indien og Kina føler ikke, at de er blevet inviteret ind i magtens korridorer. De er en del af G20, men ikke af G8. De undrer sig over, hvorfor G8 kan få lov at få en finger med i forhold til hvad der sker i Irak. G8 havde dette møde på Sea Island [G8-topmødet, 8.-10. juni 2004, red.] og besluttede, hvad de ville gøre med hensyn til Mellempøstens fremtid – uden at Kina er til stede.

Så der er en homologi mellem den globale situation med disse tre lande og udfordringen efter den kolde krig, hvor Partnership-for-Peace-samarbejdet var en måde at lukke østlandene ind på: altså, at vi skal lede efter måder at være modtagende på?

Ja, PfP er en art mikrokosmos-model for, hvad jeg taler om her angående Rusland, Kina og Indien. Fordi de er så store lande, og fordi den kulturelle afstand er større, så er mistilliden også større. Vi bliver ved med at brokke os over vores forandringer: men vi har så lidt forståelse for den slags forandringer, der er nødvendige for dem, for at de kan foretage denne store rejse. Vi sender ikke signaler om, at ”vi kan få Jer til at føle Jer trygge omkring Jeres sikkerhedssituation, så I føler Jer sikre nok til at behandle disse anstrengende indre forandringer”. En af grundene til, at Kerne-Kløft distinktionen er vigtig – og det overrasker altid de gamle koldkrigstyper, når de ser det – er, at min Kerne basalt er en kombination af det vi plejede at kalde den Første og den Anden Verden. Og nu er det så endelig tid til at gøre noget ved den tredje verden på andre

måder end enten smertelindrende hjælp til døende [”hospice care”] i form af udviklingshjælp, eller ved at sælge dem våben så de kan slå hinanden ihjel.

Dette er en meget interessant del af din analyse: den europæiske venstrefløj har sagt i 30-40 år, at Nord-Syd forholdet er vigtigst, og her kommer der så en fra policy-miljøet omkring Pentagon og siger noget der minder om det?

Ja, jeg er delvist enig, selvom jeg omhyggeligt undgår ”Nord-Syd”-begrebet fordi der er ABC’erne i Sydamerika [Argentina, Brasilien og Chile, red.], ligesom Australien og Sydafrika er sydpå. Mit fokus er: hvem forsøger at tilslutte sig? Jeg undgår også omhyggeligt at bruge ”demokrati” som tendensindikator. I stedet for ser jeg på forbundenheden mellem et givet land og den omgivende verden – og på om dets regering faktisk understøtter den? Så jeg ser mindre på, hvor de er i deres historiske udvikling, og mere på, om de er på vej i den rigtige retning. Jeg vil gerne fastholde de integrerende lande i deres første gode opførsel i stedet for at have en meget høj standard som: ”fem gange med frie valg af en præsident, og sørg for at det hele er ryddet op!”. Sådan som EU har sagt til Tyrkiet i nu snart mange år: ”Vær perfekte før vi tager Jer!”.

2. Terroristerne er dem, som faktisk ved bedre

Du skelner ikke rigtig mellem en materiel eller økonomisk globalisering på den ene side og en ideationel eller kulturel på den anden? Er den skelnen meningsløs?

Det tror jeg virkelig, at den er. Se på den rent fysiske forbundenhed, der kommer af netværk – man bygger jo netværk så man kan bruge dem til noget, og når man gør økonomiske ting så flyder ideerne og indholdet naturligt med. Den giver en stram synergi, og så længe det sker, så har jeg det godt med det. Argumentet i forhold til den politiske side – som altid er langsom – er, at vi er nødt til at være tålmodige, at man skal lade den lokale politiske scene udvikle sig i et tempo, som den kan klare. Vi skal have tålmodighed med Kina og Rusland, fordi de overspringer årtier hvert år: vi ser dem drøne igennem vores

fortidige historie med stor utålmodighed, fordi vi helst vil at de skal være i dette ”nu”. Vi forstår ikke, at den virkelighed som vi nyder nu ikke er noget de kan opnå på en dags tid.

Så vi bør gå meget vidt for at forsikre dem om, at de ikke vil blive unødvendige mål indenfor sikkerhedsdimensionen. At de ikke er nødt til at opretholde store sikkerheds-forsikringer [“security hedges”] når de mangler ressourcer og skal forholde sig til en aldrende befolkning – det gælder selv for Kina – og når de har kæmpestore infrastruktur og ressourcebehov. Hvis de skal gå i den retning som, vi håber at de gør – hvilket vil være til en overordentlig fordel for os i økonomisk forstand – så er det eneste vi skal gøre at gå væk fra den gamle frygt, og drage fordel af den kolde krigs succeser. Den der ideologi *blev* overvundet. Vi virker uvillige til at acceptere succesen: indtil vi flytter og os, og ser på verden efter devisen om, hvem der forsøger at integrere sig og hvem der ikke gør – så kommer man altså ikke frem til et punkt, hvor man kan skaffe sig ressourcer nok til at gøre noget ved Kløften, som er hvor al volden foregår.

Hvis man ikke vil have, at dette skal være ”Vesten mod Islam”, så lad være med at fremmedgøre de største spillere i Østen.

Hvis man ikke vil have, at dette skal være ”Vesten mod Islam”, så lad være med at fremmedgøre de største spillere i Østen. For enten så bor de tættere på problemerne som Rusland; eller de ser sig selv som naturlige, regionale stormagter som Indien; eller de kommer til at fordoble deres energibehov fra den Persiske Bugt over de næste 20 år som Kina. Deres interdependens med den region er stor sammenlignet med vores og europæernes. Ser man strategisk ned af [“downstream”] så er de logiske partnere, som vi bør gøre vores hoser grønne hos. Og hvordan gør man det? Man fortæller dem en historie med en *happy ending*: ”Hvis I gør de her ting, selvom mange af dem vil være besværlige, så kan vi hen til det her punkt om 20 år. Og det vil være en bedre verden, I vil

have et bedre land, og I vil have gjort så mange gode ting for Jeres land...”

Denne positive vision og optimisme er interessant når den kommer fra en strateg – fordi den står i kontrast til både det klassiske wargaming fra militærakademierne, og til de udbredte anti-globaliseringskritikker fra både venstre- og højrefløjenes på begge sider af Atlanten. Dagsordenen er meget domineret af pessimisme – hvordan ”vover” du bare sådan at komme med en positiv strategisk vision?

Jamen, jeg ser bare på historien. Der er sket fremragende ting, når landene i det jeg kalder den gamle Kerne har fundet sammen – Europa, Japan og USA. I 1980 var det en tiendedel af verdens befolkning som kontrollerede to tredjedele af velstanden og den produktive magt: der kan gøres meget med den form for samarbejde. Nu har vi ventet i næsten 50 år på, at den gamle socialistiske blok skulle opgive deres luftkastel og slutte sig til os ... tilslutningen til vores side vokser i store, store stykker. Omfanget af det problemsæt, der hedder massevold har skrumpet ganske dramatisk ind over hele verden. For 15 år siden var vi stadig bekymrede over global atomvåbenkrig: det er folk ikke rigtig bekymrede over mere, og de skal de heller ikke være – udover problemet med gadedrengene [“rogue states”] som ikke er medlem af klubben. Hvis Iran for eksempel var en del af klubben, så ville det ikke være et problem at de havde atomvåben – ikke mere end hvis Danmark havde atomvåben. Det ville ingen gide tænke over – de ville sige: ”Det er jo danskerne, hvad er problemet?”. Eller canadierne: hvis de ville have atomvåben i morgen hvem ville så bekymre sig om det? De er læst ind i systemet, alle stoler på dem, og der en fornemmelse af genkendelighed og en fælles sag.

Hvis USA var tvunget til at skifte territorium med canadierne, så ville de fleste amerikanere bare flytte til Canada: det er ikke jorden der er hellig i den her sammenhæng, det er ideerne. Min bog bliver hele tiden angrebet for ikke at forstå det irrationelle sind, men mit svar er: det irrationelle sind er det uforbundne sind. Det irrationelle sind er det der går bersærk fordi der ingen udveje er for deres talenter og ambitioner.

Det er advokaten med tre børn, som spænder et dynamitbælte om livet på Vestbredden fordi det ligner den bedste løsning for ham efter han har

fået sin juragrad: det er den bedste fremtid han kan se for sig. Men skaffer du ham et job i en advokatvirksomhed et sted, så kan jeg garantere dig, at han ikke stiger ombord på den bus. Terroristerne er ikke dem, der er så fattige at de ikke ved bedre: det er dem, der faktisk ved bedre, som har en uddannelse de aldrig kommer til at bruge, og drømme de aldrig kommer til at få til at gå i opfyldelse. Intet smadrer folk mere end følelsen af et liv, der er en blind vej.

Det er advokaten med tre børn, som spænder et dynamitbælte om livet på Vestbredden fordi det ligner den bedste løsning for ham efter han har fået sin juragrad: det er den bedste fremtid han kan se for sig. Men skaffer du ham et job i en advokatvirksomhed et sted, så kan jeg garantere dig for, at han ikke stiger ombord på den bus.

Der er en kæmpe mulighed i det, der er sket over de sidste 25 år med rundt regnet halvdelen af verdens befolkning, som er på vej til at tilslutte sig verdensøkonomien. Har det været en let tur de har taget? Bestemt ikke: se på Argentina og Brasilien. Denne proces er mere kunst end videnskab. At tilslutte sig er at risikere en masse: forbundenhedsprocessen er så modig en handling, at vi bør gå meget langt for at genkende, befordre og beskytte den, og gøre så meget som muligt for at fjerne sikkerhedsbegrænsninger, som ligger i vejen for den, og endelig sende klare signaler om gennemskuelighed og sikkerhed til disse lande. Det forløb de har været i gennem – Rusland de sidste 15 år, Kina 25 og Indien de sidste 10 – er overvældende. Fordi deres samfund er udsat for disse stærke, udefrakommende indflydelser så er det netop det perfekte tidspunkt at omfavne [“shower”] dem med sikkerhed.

Vi gør det på ét niveau, når USA forsøger at behandle de store sikkerhedsproblemer i systemet på en måde ingen andre kan fordi vi har verdens

største militær. Men den måde vi forklarer vores handlinger og hvordan vi eftersøger deres accept og samarbejde er enormt vigtigt – at forsikre dem om, at dette ikke er et nulsums-spil. At ”vi kommer ikke til Mellemøsten for at tage Jeres olie, Kina!”. At vi vil sikre, at den olie flyder i endnu 20-25 år – indtil vi går over til brint – og at vi, når vi gør det, har behov for visse ting fra Kina i form af økonomisk og diplomatisk støtte.

Men til gengæld herfor, så skaber vi forhåbentlig et internationalt sikkerhedsmiljø som gør det muligt for Kina *ikke* at skulle investere i en flåde med global rækkevidde [“blue water navy”] for at være sikre på, at deres energi kommer sikkert ud fra Mellemøsten; og som ikke tvinger dem til at indgå i forhold til gadedrenge-regimer [“rogue regimes”] ud fra en nødvendighedsbetragtning, fordi de ville være dødsensangst for over tid ikke at kunne få adgang til energi.

3. Man behøver ikke blive en dårlig muslim fordi man lever et godt liv

Det er altså i den sammenhæng, at du taler for at USA har og skal spille en særlig rolle som leverandør af fælles goder på det globale niveau?

Jeg taler ikke for en simpel løsningsmodel, som den vi har haft i 15 år, hvor vi har sagt, at det eneste vigtige er, at have en stor styrke, som gør, at vi kan undgå krig mellem de store magter – og så vil systemet nok selv ordne sig, globaliseringen vil sprede sig selv og forbundenheden vil stige – den der godartede, Thomas Friedman-vision...

Omkring den særlige amerikanske rolle i systemet på grund af de militære kapaciteter, hvordan ser du på en deraf følgende arbejdsdeling? Hvor langt bør USA kunne forfølge sin rolle i form af beslutningstagning på vegne af vesten, Kernens kerne og for eksempel NATO?

Clinton-administrationen lagde en model på bordet, hvor vi går ind og tager os af de virkelig ubehagelige sikkerhedsproblemer – for så, så hurtigt som muligt overgive det hele til FN og alle andre, så de kan tage sig af integrationsprocessen. Vores niche var at være

lette på udviklingshjælp og tunge på militærudgifterne; og det omvendte var så tilfældet for europæerne; og japanerne ville bare sende penge.

Problemet var her, at FN ikke er det rette medium for den slags: det er for meget en parlamentsagtig enhed, en lovgivende forsamling uden en egentlig udøvende funktion. I bedste fald er det en gruppe, der kan påpege dårlig opførsel over hele jorden, men som ingen midler har at reagere med. Man håber, at hvis FN fordømmer nogen, at de så vil forandre dem selv og på en eller anden måde komme udover volden og så kan vi sende de fredsbevarende styrker ind. Men der er et kæmpe hul mellem de to situationer, og det hul fyldes af USA, som siger: "Jamen, hvis I virkelig mener alvorligt at vi skal gå ind så gør vi det, men det skal skæres på en måde, så vi har handlefrihed fordi det er vores liv, der står på spil, og så kommer I forhåbentlig og hjælper når den slemme karl er blevet ordnet."

Vi har forsøgt at forhandle de her ting løbende, hver eneste gang problemet dukkede op, og det er opslidende. Det tog årevis at få noget som helst gjort i Jugoslavien. Og det ville have fortsat i det uendelige. Hvis bare den globale økonomi ville have kørt godt nok i sin ekspansion, så ville alt det andet bare være skræmmende kvarterer langt væk, og vi ville have talt om det, men ingen ville have gjort noget. USA var med til at skabe Vestens "vi gør en lille smule, men så heller ikke mere"-praksis i løbet af 1990'erne ved bare at respondere på kriserne i Kløften.

Altså efter Somalia?

Somalia lignede et større vendepunkt end det egentlig var: vi blev jo ved med at gøre de her ting. Men mens vi sørger for, at Kløften ikke koger over, så gør vi aldrig noget færdigt. Der er ikke noget system for, hvordan vi kan få disse lande på fode ["no system for dealing with fixing these countries"]. Den eneste måde vi kunne undgå et eller andet imperialistisk sludder på, var ved at opfinde den her regel: "Så snart vi ikke kan finde nogen at slå ihjel i en given situation, så skrider vi!" Det er Powell-doktrinen! "Så snart der ikke er flere slemme fyre at slå ihjel – så tag hjem". Problemet er, at hvis du ikke efterlader noget i dit kølvand, så kommer de slemme fyre frem igen og så er vi nødt til at komme igen fem år senere. Der er folk i Pentagon, som

argumenterer åbent for det: "Lad os gå ind og slå dem ihjel en gang imellem: de forandrer sig alligevel ikke". Mit svar er hele tiden: "Men det er jo ikke en særlig effektiv løsning, sir".

"Så snart vi ikke kan finde nogen at slå ihjel i en given situation, så skrider vi!" Det er Powell-doktrinen!

Hele den debat flyttede sig ikke indtil 11. september – som netop var et eksempel på, hvad der sker, hvis du småplejer det uden at kurere det. I den sidste ende, og det er mit større argument, så vil dine gode ting interferere med deres dårlige ting. Men deres dårlige ting, i det mindste er det deres, det er traditionelt og rækker århundreder tilbage i tiden. Og dine ting kommer igennem kabel-tv eller internet, og på den måde påvirker du dem negativt lige meget om du ved det eller ej. Når volden og afvisningen af Vesten vokser kraftigt, så er det når globaliseringen kolliderer med Mellemøsten – og hvorfor det sker på måder her som det ikke gør i Afrika er selvfølgelig på grund af energien.

At forandre de amerikanske udenrigspolitikker vil ikke forandre noget i Mellemøsten.

Globaliseringen *finder* sted, og Mellemøsten vil vedblive at være relevant af energigrunde i mindst endnu 25 år. Men at forandre de amerikanske udenrigspolitikker vil ikke forandre noget i Mellemøsten. Hvis man nu holdt op med at støtte Israel: ville det så betyde, at der ikke længere vil være undertrykkende regimer som stinker i globaliseringsfaget og som ikke sørger for deres befolkninger? Nej, det vil slet ikke forandre på det.

Endnu mere end os giver europæerne hele tiden sig selv skylden ved at sige: "Hvis vi nu bare var mere følsomme på en slags multikulturel måde, hvis bare jeg nu kunne forstå hvorfor de behandler kvinder på en måde, som jeg aldrig

ville acceptere i mit eget land, som mindreårige hele livet, så...". Det argument gør mig rasende!

Der er allehånde mennesker fra den region som lever i Europa og USA og det kan de godt lide – og de virker ikke som om de har mistet deres sjæle undervejs. Man behøver ikke blive en dårlig muslim fordi man lever et godt liv. Jeg forkaster det der socialdarwinistiske argument, som er der, hvor Huntington går virkelig galt i byen. Thomas Friedman skelner mellem dem, der "fatter globaliseringen" og dem der ikke gør. Huntington siger, at nogle folk aldrig kommer til at fatte det på grund af hvem de er. Jeg udgør en tredje pol i det argument: alle folk kan fatte det. Og der hvor "fatteriet" endnu ikke har udbredt sig, det er der hvor al volden er. Der hvor det *har* bredt sig er der stadig nogle bekymringer om massevold – de fleste af dem overdrevne vil jeg sige – men den rigtige vold er der, hvor folk endnu ikke har haft en chance for at fatte det, en chance til at tilslutte sig verden.

Det er ikke noget mysterium, hvorfor disse ting ikke sker let. Der kommer store og anstrengende forandringer med det – indenfor ægteskabsforhold, ligestillingshensyn, familieforhold, spørgsmål om det gode liv, om uddannelse, loyalitet overfor familien, din stamme og din landsby; og begreber om mobilitet som er meget truende overfor traditionelle samfund (især dem, der er bygget op omkring ideer om, at man må holde sammen; at kvinder er til for at lave børn; at man producerer fødevarer; og at man ikke laver radikale forandringer fordi den slags vil give en dårlig høst – og så dør man). Disse samfund er meget traditionelle og lever på eksistensgrænsen: de er meget langt nede på Maslows behovspyramide, og beskæftiger sig i mange tilfælde stadig med at skaffe mad og husly. Og alligevel så forventer vi, at de skal byde den kosmopolitiske livsstil som vi har opnået velkommen – én hvor folk, udover de, der er marginaliserede i vores samfund, ikke længere bekymrer sig om mad.

4. En hammer, der leder efter søm

Så du argumenterer altså for en konvergens mellem vores sikkerheds- og udviklingspolitikker i forhold til Kløften? I hvilken udstrækning vil vi

se mere koordination eller konvergens mellem disse i Vesten?

Det er her, at temaet om forbundenhed virker godt, fordi det går man væk fra spørgsmålet om demokratiske normer, og nøjes med at sige: "Der skal være noget infrastruktur og netværk, og folk har behov for et vist niveau af sikkerhed". Vi er ved at forstå, at for at kunne behandle sikkerhedsproblemerne, så skal vi også behandle infrastrukturen og netværkene. Ideen om, at man sender hjælp til nogen lande og soldater til andre opløses: virkelig at besejre en Saddam er at integrere Irak, og det er udviklingspolitik. Det, der holder os fra at kunne skabe sikkerhed dér er, at folk ikke har adgang til elektricitet, vand og kloakering. Pludselig er de to blevet utroligt fusionerede.

Men vi har altså en ubalance i vores redskaber i den sammenhæng: På den ene side et USA med en Leviathan-magt, som jeg kalder den, der er i stand til at ødelægge virkeligt farlige elementer indenfor Kløften. Men det er næsten en hammer, der leder efter søm. Med mindre man kan skabe integration efter konflikten, så er det nærmest nytteløst eller værre end nytteløst at svinge den hammer. Den skræmmer folk så meget, at det næsten truer Kernens enhed, når den anvendes. Jeg mener: ville alle i Kernen helst se Saddam forsvinde? Naturligvis, han var en led karl, og det var bedre at lade den olie til at flyde. Og man håber nu, at Irak udvikler sig ved hjælp af den, selvom det er få lande, der har udviklet sig på baggrund af olie.

Alle havde altså det samme ønske, men man frygtede, hvordan USA ville klare situationen efter krigen. Og der sendte vi alle de forkerte signaler. Vi sagde: "Hvis I ikke er hårde nok til at komme til krigen, så skal I også holde Jer væk fra freden: forvent ikke at blive inkluderet senere!". Det var en kæmpemæssig, kolossal fejltagelse, et meget macho syn på sikkerhed – som om det eneste, der er vigtigt er "sprænge-i-luften"-delen. Siden besættelsen i maj 2003 har vi lært, at vores folk bliver slået ihjel ligeså hurtigt under fredsbevarelsen, som under krigsdelen. Faktisk endnu hurtigere fordi vi er så ringe til det.

Så hvad skal vi ændre for at gøre Europa og de andre Kernelande trygge ved den proces? Det er simpelthen nødvendigt at definere den fra A til Å – og delene til sådan et system eksisterer allerede,

fra begyndelsen til slutningen. Hvordan gør man med et regime, der er gået politisk konkurs – et som alle ønsker fjernet? Vi har et system for stater, der er gået økonomisk konkurs: det hedder IMF. Det er en meget kontroversielt version, og der rettes meget mistænksomhed og vrede mod IMF, men i det mindste har vi faktisk et system for at behandle stater, der er økonomisk konkurs. Så snart Argentina eller Brasilien holder op med at servicere deres gæld er der et system, hvor du går ind ved A og kommer ud ved Å, og til sidst er du blevet succesfuldt processeret uden nogen form for fordomme. Det Regelsæt som IMF er, er vi konstant i gang med at finjustere. Men se på, hvordan det fungerer – hvem kører IMF? Det gør verdens største lande, og hvorfor? Fordi de er de rigeste lande og man stemmer efter, hvor mange penge man har lagt ind i systemet, hvilket er meget retfærdigt: du betaler, og så kan du være med til at bestemme.

Men vi har ikke et system for stater, der er politisk konkurs. Når de virkelig er det – som Mugabe og Kim Jong-Il, så siger vi bare: “Der er ingen fremgangsmåde for at processere dem: men burde FN ikke gøre noget ved det?” Så debatterer FN det, og måske kommer de frem til noget – som regel længe efter mange folk er blevet slået ihjel og det blevet så tydeligt, at det er en skidt, skidt ting at vi til slut får sagt noget om det, som nu her med Sudan. Og hvad kan FN gøre? De kan sigte dig. Det er faktisk en form for nævningeting – selv Sikkerhedsrådet: de kan faktisk ikke udsende en arrestordre. De kan sige: ”Du burde stoppe, og hvis du ikke gør det, så vil vi ikke lade dig sælge sukker i de næste 10 år”, og så smide nogle virkelig meningsløse sanktioner efter dem. Hvilket historisk nærmest aldrig har haft nogen effekt, med mindre det var universelt som med Sydafrika under apartheid.

Men dette er udgangspunktet for denne proces. Folk siger så: hvornår får vi FN til at dække hele processen? Det står godt nok i Charteret, men held og lykke med den idé: det kommer aldrig til at ske. Næste skridt i forløbet, efter nævningetinget, har du en amerikansk Leviathan-militærmagt, som operer med nogle få nære allierede – NATO, Australien, etc. – og den magt er i stand til at ordne nedtagningen. Men hvordan forbinder man den evne med beslutnings-tagningsprocessen? Det er her G20 kommer ind i billedet: G20 er en stjernespækket samling af alle, der betyder noget i den globale økonomi.

Når man tager de 20 største økonomier, så får du virkelig hele pakken [bag dig] – omkring 90 % af værdierne. G20 har altså alle pengene og autoriteten: her har du samlet hele Kernen. Hvis bare det forum kan udvikle sig over tid, som man har set det gøre siden 11. september, hvor sikkerhedsspørgsmål har domineret G8-møderne. Sea Island-mødet handlede om Irak! De talte nærmest ikke om økonomien. Så de aspirerer allerede til den rolle uden at det siges højt. Hvis man nu gav G20 en rolle med en udøvende funktion, hvor de kunne sige: ”FN siger, at de her fyre er slemme: det er vi enige om. Kan vi så nå til en forståelse om, at Leviathan’en skal i brug?”

Folk siger så: hvornår får vi FN til at dække hele processen? Det står godt nok i Charteret, men held og lykke med den idé: det kommer aldrig til at ske.

Så kan Leviathan’en sættes i brug med bevidstheden om, at der vil være en Systemadministrations-magt klar til bagefter – hvor USA ville have en meget mindre rolle, og de allierede rundt omkring en meget større. Så kan den komme ind efter at der er blevet taget hånd om nedtagningen (eller korrektionen eller sikkerhedselementet). Når man så anvender Leviathan-magten indenfor Kløften på denne måde, så vil der altid være en forudgående aftale om, at SysAdmin-styrken vil følge i kølvandet på Leviathan-styrken. SysAdmin-styrken, som vil være meget mandskabstung, skal så tage besættelsen effektivt gennem alle sine videre faser.

På den måde er dette hul i processen blevet fyldt af en international organisation ligesom IMF, men som specialiserer sig i netop dette vi taler om – dette mærkelige mix af sikkerhed og udvikling. Sebastian Mallaby fra *Washington Post* kalder det her en IRF – en *International Reconstruction Fund* – som er en art konstant *Marshall Plan* for stater, der er gået politisk konkurs og som er udpeget til at komme i terapi. Hvem ville så betale for denne IRF? De samme G20 som ville skulle bestemme tidligere henne i processen: de ville stemme efter hvor meget de

betaler. Og så har man ICC, den Internationale Straffedomstol, bagefter det. Det er en form for A-Z funktion: så ville du have et rigtigt system.

Hvis det kan komme op at køre, så vil jeg garantere, at de fleste af verdens diktatorer ville smutte af egen kraft – fordi så snart de kom på listen, ville de vide at deres tid var udløbet.

Hvis det kan komme op at køre, så vil jeg garantere, at de fleste af verdens diktatorer ville smutte af egen kraft – fordi så snart de kom på listen, ville de vide at deres tid var udløbet. Det vigtigste for de der fyre er deres penge og kvinder. Hvis de fik muligheden ville de fleste af dem lave en Baby Doc Duvalier og skride før sheriffen kommer. Forklaret på den her måde kan det godt lyde lidt drømmende, men det er ikke svært at ordne – de fleste af brikkerne er der allerede.

FN's Sikkerhedsråd fungerer selvom det tager sin tid. G20 bevæger sig i denne retning, eller i hvert fald har man denne type diskussioner – mødet på Sea Island handlede jo basalt set om at få en velsignelse af USA's beslutning om Irak og få folk til at smide penge efter genopbygningen. Vi fumler os hen imod et sådant system. Vi har Leviathan-styrken i det amerikanske militær, som kan smadre enhver af betydning indenfor Kløften. Videre vil jeg mene, at vi har enkeltbrikkerne til en SysAdmin-styrke. Men nøgle-elementet som vi ikke har, er *en forståelse af nødvendigheden af, at sætte en sådan styrke sammen*. Og det vil ikke ske før USA meddeler, at det vil investere i en sådan styrke.

Jeg taler med udenlandske militærfolk hele tiden: hvis USA lægger grundstrukturen, så er de mere end villige til at tilvejebringe resten. SysAdmin-styrken er en form for militær som de kan relatere til; en form for teknologi som de kender; og en mission som de er ideologisk trykke ved – det er kraftigt blandet op med udviklingsemner, med ting som AIDS, epidemier og miljøet, alle disse holistiske emner, som folk ønsker, der bliver

taget hånd om. Det er en strålende pakke, men ingen vil begynde at bevæge sig i retning af en sådan permanent international stabiliseringsstyrke med mindre USA viser, at det er noget de tror på. Men så snart det sker, så tror jeg ikke, at USA ville være nødt til at putte mange penge i det. Europæerne og japanerne – og i den sidste ende også russerne, kineserne og inderne – vil være glade for at deltage i denne type ting. Denne enkle samarbejdshandling ville skabe meget stærkere sikkerhedsbånd på tværs af Kernen. Så ville vi have G20's ressourcer i form af penge og militær...

5. Irak: Mellemøstens Jugoslavien

Men er det ved at ske i Pentagon? Er der en bevægelse hen imod en sådan stabiliseringsstyrke?

Det er der. Pentagon forandrer sig efter fiaskoer.

Som de fleste organisationer gør det?

Ja, men det er særligt rigtigt for militære organisationer. Det værste der kan ske for et militær er, at de vinder en krig – for så sidder de bare der på deres bjergtop og forventer at det bliver ved i al fremtid – indtil én eller anden banker dem oven i knoppen. Det bedste der kan ske er, at de taber en krig – for så lærer de virkelig noget. Det er på den baggrund af jeg – ikke kynisk – støttede Irak-krigen.

Noget ville trække os ind i Mellemøsten, det ville ske. Selvom der ikke foregår meget mellem Mellemøsten og resten af verden andet end olie, lidt nødder og terrorister – der er ikke meget økonomisk udveksling. Men indholdsmæssigt er der virkelig tale om en gennemtrængning, som kan virke destabiliserende, som eksempelvis med massemedier. Unge piger kan tv-shows om livet i Vesteuropa og USA og se, at kvinder lever på anderledes måder i de dele af verden – og ”det kommer jeg aldrig til”. Det skaber så igen meget formindskede forhåbninger, vrede, angst og ulykke: intet gør folk skørere end netop det. Førhen var de måske lykkeligere fordi de så at sige ikke vidste bedre – de var barfodede og gravide hele livet. Det var alt de kendte til. Og det var alt kvinder i Europa kendte til for 200 år siden, og i USA for 150 år siden – så det er ikke ukendt for os, det er bare ting vi har glemt.

Jeg vidste, at den tumult som globaliseringens kryben ind på Mellemøsten ville skabe vrede, vold og terrorisme. Da så 11. september oprinder og forbindelserne står klart for os – i hvert fald i et øjeblik – så får USA (og ingen andre har ildkraften til at gøre det) den idé, at man er nødt til at drage over og ordne noget i Mellemøsten. Man bestemmer sig for, at man skal forandre Mellemøsten på en stor, stor måde og ser sig om efter, hvem man kan starte med. Man bestemmer sig for Irak, og jeg siger: ”Det er ligeså godt som så mange andre muligheder”. Vi har en fyr som ingen kan lide; et land, der har været underlagt sanktioner i lang tid; som vi har bombet i 12 år; og det ligger lige i midten – en slags Mellemøstens Jugoslavien. Hvis vi nu kan gå ind og rode lidt op i tingene, så er det fint-fint, særligt eftersom vi tager to fugle med ét skud, fordi han var en led karl og skulle ud alligevel.

Så vil vi kunne gi’ ham et los i røven rent militært set? Ja, helt klart! Rendyrket tiltro til dét. Bliver besættelsesdelen en fiasko? Helt klart! Men hvorfor var jeg så stadig for krigen på den baggrund? Simpelthen fordi det her militær ikke vil lave om på sig selv, med mindre det oplever fiasko henne i dén del af processen. At se og opleve den fiasko er en tungvejende grund til at forandre. For hvis vi ikke bliver bedre til det her SysAdmin-arbejde, så får vi aldrig nogen succeser i den Globale Krig mod Terrorismen.

For mig er det ikke ulogisk at pakke Irak, 11. september og det hele sammen – fordi jeg nærmer mig problemet på systemniveau. At slå Osama ihjel er ikke svaret: det ville være som at sikre sig mod én computervirus og så påstå, at du nu havde sikret dit computernetværks sikkerhed for de næste 50 år. Så enten så skal systemet fikses i sin helhed, eller også må man acceptere, at man vil blive nødt til at skyde på alt, der rører sig i visse dele af verden de næste 50 år. Og det mener jeg er moralsk forkasteligt – det ville være at dømme en stor del af menneskeheden til en horribel eksistens. Men er det sværere at gå ind og sørge at den forandring sker? Ja, klart: du vil miste liv og slå en bunke mennesker ihjel i den proces – men det at læne sig tilbage og håbe på, at Mellemøsten bliver bedre om 30 år uden nogen form for indsats, det er ... det vil blive endnu grimmere end det har været de sidste 30 år.

Så vidt jeg kan se drøner alle disse ting hen imod noget uundgåeligt. Globaliseringen kommer til Mellemøsten, og vi er nødt til integrere den. Energien skal flyde derudfra, fordi det udviklende Asien har brug for den, og vi har brug for et udviklende Asien. Hvis ikke vi går derind i sikkerhedsmæssig forstand så ville russerne, kineserne og i den sidste ende japanerne komme der. Så vi kan enten gå ind først, forsøge at skabe en god ting, gjort den samarbejdsvillig og til fordel for hele regionen. Eller vi kan vente indtil det bliver rigtig slemt, og stakkels Kina bliver så desperat, at de begynder på noget skørt eller skræmmende. Og så ville vi sige: ”Hey, det skal du altså ikke”, og så ville vi have os en dejlig kold krig indenfor Kernen igen. Og til Mellemøsten kunne vi sige: ”Her er nogen våben, vælg lige side” – tilbage til den trygge glæde vi har kendt i 50 år. Eller vi kan gøre noget ved det her problem, som ikke vil gå væk og som kun vil blive værre uden vores opmærksomhed.

Som jeg siger lidt kontroversielt i bogen, så var 11. september en slags gave fra historien: en form for udløser, der har tilladt at en række mulige, og besværlige processer bliver sat i gang. Vi har brug for seriøse diskussioner om, hvor globaliseringen er på vej hen, hvor Kina, russerne og europæerne er på vej hen? Nogle ting vil helt sikkert ske over de næste 35 år – I europæere bliver ældre rent demografisk, og der vil blive behov for mere energi. Når man laver den type empirisk begrundede argumenter, så kan man få bedre diskussioner om, hvor verden er på vej hen. Så vil man måske kunne undgå udtryk som ”eksportere demokrati” eller ”global krig mod terror” – og i stedet skabe nogen, der er lidt mere godartede som ”krymp Kløften”, ”forbundenhed”, ”globaliseringen kommer ikke med en regent, men med regler”, og blandingen af sikkerhed og udviklingsøkonomi.

Den type strategier kræver, at en masse af nøgleaktørerne lægger deres nulsumslogik til side – en logik vi har haft i lang tid, og som ville passe fint til den magtbalanceverden alle troede ville genopstå naturligt efter afslutningen af den kolde krig. Men det har den ikke gjort: det, der er kommet er en meget skæv form for magt. Europæerne er førende i regelfremstilling; amerikanerne er førende indenfor ny teknologi og evnen til at føre krig; kineserne har en fascinerende magt til at fremstille alting; inderne har en bizart stor magt indenfor

informationsteknologi; og japanerne er den nye coolheds centrum. Der er en fantastisk samling af talent og ressourcer, som flokkes af sig selv – og hvis der ikke var nogen Kløft, så ville vi ikke tænke på det, men bare fortsætte med den økonomiske integration, og finde noget andet at brokke os over – homoseksuelle bryllupper eller noget.

Men fordi Kløften er der, så er vi ikke bare nødt til at erkende denne overordentlige interdependens som vi er ved at udvikle i den globale økonomi, men vi må også bruge den til et formål. Det vil kræve af os, at vi går tilbage ind i den fortid, som de fleste af os helst vil glemme, særligt europæerne. Amerikanerne kommer til at virke som cowboys – jeg gør bestemt i nogle menneskers øjne – når man siger: ”Hey, se lige på den der vold der, den kan forstyrre dit system på en meget negativ måde”. Med kun to fly vælter to bygninger (uden at medtage Pentagon): og det kan ændre en masse regler på én dag. Så man kan vælge at gøre eller ikke gøre noget ved den vrede. Men lad være med at lade som om den ikke er der. Hvis du *er* villig til at gøre det, så må du forstå, at du kommer til at rejse flere hundrede år tilbage i tiden til nogle meget skræmmende steder, til nogen skræmmende former for vold, hvor folk er villige til at skalpere deres ofre og skære halsen over på dem.

Med kun to fly vælter to bygninger: og det kan ændre en masse regler på én dag. Så man kan vælge at gøre eller ikke gøre noget ved den vrede. Men lad være med at lade som om den ikke er der.

Økonomisk er vi der allerede. Politisk er vi meget langt fra. Militært set er der USA – og alle andre som står og siger:

- ”Hvad gør I ved det?”

- ”Jamen, vi tror vi tager over og slår dem ihjel”. Det skræmmer alle fra vid og sans:

- ”Jamen, vi vil godt have Jer til at slå dem ihjel, men lad lige være med at gøre det på en skræmmende måde!”

Og så begynder vi at skændes om hvem, der skal betale for det. Og imens fortsætter volden og lidelsen i Mellemøsten – og Afrika brænder bare. Og ingen gør noget ved det.

Ser man på pakken af kapaciteter indenfor Kernen, så har vi det hele – alt vi har behov for, for at kunne skabe et system, der kan ordne det her. Så hvis nu bare folk kunne komme udover deres smålige attituder og stormagtspolitik – hæve dem selv til en strategisk forståelse, bare i et minut og spørge: hvad skal der gøres over de næste 20-30 år? Det kan vi forudsige med stor sikkerhed i form af demografi, energi og hele den økonomiske forandring. Problemet skal behandles samlet fra A til Å – på en måde, der erkender, at vi ikke hverken kan udviklingsstøtte de her ting væk eller bombe dem væk. Man kan ikke slå dem alle sammen ihjel og man kan heller ikke socialarbejde dem væk. Det bliver en kompleks kombination, hvor man slår nogle af de slemme fyre ihjel, og hvor man hjælper andre mennesker tilbage til et godt helbred.

Det er indenfor Kernens rækkevidde. Den politiske forestillingsevne, dialogen og sproget kan forandres – det er derfor jeg skrev den bog, for at få den positive vision derud. Det er trist, at vi er nødt til at skræmme os selv så meget for at få sikkerhedsrelaterede ting gjort. Hvis man laver et logisk argument om udøvelse af sikkerhed, så siger folk: ”Hvem skal dø for din krig? Du vil garanteret det her af imperialistiske grunde – så de multinationale virksomheder kan sprede sig over hele verden og udnytte arbejdskraft!”

Bare spørg nogen, som ikke har multinationale virksomheder til at udnytte deres billige arbejdskraft – det er totalt ufedt: det hedder Centralafrika!

Og mit svar er: ”Hvad er pointen? Ja, det er præcis det jeg vil: det hedder udvikling! Bare spørg nogen, som ikke har multinationale virksomheder til at udnytte deres billige arbejdskraft – det er totalt ufedt: det hedder Centralafrika!” Men vis mig et sted, hvor de har sådan nogen: så ja, den første generations liv

ligner noget fra England i 1890'erne, de arbejder i fabrikker under rådne forhold. Men deres børn går i skole og bliver til noget bedre, og så bliver deres børnebørn til noget endnu bedre. Det var sådan vi gjorde det. Hvordan kan vi forvente at alle de andre skal lave magiske fremskridt? Under den kolde krig så jeg Star Trek i fjernsynet, og drømte om en fremtid, hvor vi i fællesskab var ude over ideen om det atomare Armageddon. Det er faktisk situationen nu – og hvad skal der så ske?

6. Kløften: The final frontier

Så missionen i Kløften er "to boldly go where no man has gone before"?

Det er vores "final frontier"! Det er eksotisk og skræmmende og vil kræve svære ting af os. Men man bliver ikke en dårlig person af, at gøre den slags ting: på mange måder er vi ved at skifte fra krigs-paradigmer til politiarbejde-paradigmer. Vi har strømmer over hele Kernen, og det er et robust system. Men det det handler om, er der, hvor der ingen strømmer er. I Kløften kan du slå 100.000 mennesker ihjel før nogen tager sig af det. Hakke dem i stykker med macheter og sende deres kroppe ned af floden, og måske vil FN fem måneder senere sige: "Det er virkeligt slemt, det skal du holde op med!". Så vi taler om at udvide politiarbejdet.

Kina er det eneste Kerneland vi skal bekymre os om, og mit gæt er, at vi kun behøver at gøre det i endnu 10 år. Nogle ser så en risiko for et scenario som: "Åh, Gud, du vil lave en global politistyrke, og imens vil der komme én som Nazi-Tyskland, og så vil du ikke være parat fordi du som det britiske imperium har holdt øje med politiarbejdet i stedet for at blive klar til nazisterne".

Men jeg tror ikke, at den nødvendige sikring mod et sådant scenario skal være særligt omfattende. Vi er på et unikt punkt i historien i kraft af dels den gensidige forbundenhed indenfor den globale økonomi, og dels det faktum, at atomvåben i realiteten udelukker muligheden for en krig mellem stormagterne. Vi har derfor en særlig mulighed lige nu – som afhænger af, at vi får formuleret og sagt visse ting, som det kræver mere end almindelige politiske ledere for at få gjort.

Det er derfor jeg, en Demokrat, faktisk støtter Bush mere end Kerry fordi han taler i moralske termer: rigtigt og forkert, godt mod ondt. Der er brug en vis mængde af den slags for at få folk til at gøre det her, for det er ikke lette ting. Nogen gange er der behov for, at Putin skal være Putin. Hvis du siger: "Hvorfor forhandler du ikke bare med dem?", så vil han sige: "De har lige slået 300 af mine børn ihjel! Hvorfor forhandler I ikke med Osama bin Laden!". På et tidspunkt er man nødt til at sige: "Det der fungerer ikke!". Man behøver ikke være tragisk naiv bare fordi man er følsom eller noget: nogen gange skal de lede karle have kugle i hovedet. Det kan man ikke sky væk fra – og gør man det godt vil man ende med at redde mange flere menneskeliv.

Når jeg fremstiller min vision på den her måde er det meget sort og hvidt. Nogen lægger kun mærke til de øjeblikkelige ofre, og ikke de potentielle gevinster, og siger at jeg taler om evig krig. Andre mener, at det her virkelig er en stor chance for at redde en masse menneskeliv. Men det er noget der kræver, at vi finder sammen i et fællesskab, som europæerne har gjort det.

Globaliseringen *finder* sted, og hvis vi bare kan hæfte os på nogle af disse integrationsprocesser og bruge dem på måder til at imødegå og reducere lidelse i de dele af verden, der ikke integrerer: så kan vi slå to problemer ihjel på samme tid, for ikke bare adresserer vi lidelsen, men giver også os selv nye muligheder – for investering, og ja, også billig arbejdskraft, som vi kan udnytte. På den måde kan vi virkelig komme ud af den stilstand, der har været i mange, mange år i den tredje verden – som vi altid har sagt til: "vi skal nok komme til Jer, på et tidspunkt".

Og det tidspunkt kunne være nu?

Det tidspunkt *burde* være nu! Demografien gør det sikkert også uundgåeligt. Bogen forsøger at være en "teori om alting", fordi det er der brug for, for at folk skal kunne forstå de her systemer. Bush-administrationen gør en masse af de ting jeg argumenterer for, men jeg vil ikke påstå, at de følger min logik – det er verdens logik. De gør det med et nærmest nixonsk hemmelighedskræmmeri, som om verden ikke ville stole på dem. Og med det næsten patologiske hemmelighedskræmmeri så er der mange folk, som forsøger af fylde hullerne ud

med konspirationsteorier, anklager, bebrejdelser og mærkater.

Bush-administrationen gør en masse af de ting jeg argumenterer for, men jeg vil ikke påstå, at de følger min logik – det er verdens logik. De gør det med et nærmest nixonsk hemmelighedskræmmeri, som om verden ikke ville stole på dem.

Og så ender det med, at vi har den her: ”Europæerne er fra Venus, og amerikanerne er fra Mars”, som om det dækker, hvor vi er i historien nu! Jeg kan sagtens se én fra Afrika for mig sige det her og så tilføje ironisk: ”Forskellen er tydelig! I er alle rige, sunde, fede, og lever et godt liv mens jeg lever i konstant krig! Det er indlysende, hvorfor I ikke kan enes!”. De forskelle vi bliver ved med at se mellem os er latterlige, sammenlignet med, hvad det betyder at være lukket rigtigt ude. Tag til Afrika eller visse dele af Latinamerika, Sydøstasien eller Mellemøsten, hvor folk virkelig er lukket ude af processen. Dér er det ikke overraskende, at der er folk som føler sig snydt og nogen gange vil reagere på det.

Det føles heldigt, at 11. september skete og endelig satte alting klart relief. Det gør det muligt for mig at lave argumenter, som i den sidste ende er meget medfølelse. Det burde tiltrække europæerne med deres barnepigestats-mentalitet: jeg giver Jer 2,5 milliarder mennesker at være barnepige for! Og når de så gør noget dumt, så kommer amerikanerne og slår dem ihjel, og I behøver ikke gøre noget af det hårde arbejde. Ellers kan de skræmmende af dem komme og slå Jer ihjel – og det gør de, de kommer på valgdagene og sprænge deres rygsækbomber i luften.

Europæerne kender i det hele taget til terrorismen. I er gået gennem en masse af det, og på en måde har det gjort Jer døve overfor, hvad der skal gøres – I har på sin vis sluttet fred med

terrorismen. Amerikanerne er noget skizofrene på det her siden vi accepterer 30.000 skuddrab om året – men hvis bin Laden slår 3.000 mennesker ihjel på tv en dag, så bliver vi så vrede, at vi invaderer nogle lande.

Men tak Gud for, at vi stadig reagerer voldsomt på terrorismen, at den stadig tænder en ild i os, og at den endelig tænder én under Putin. For vi kan enten gøre noget ved det her eller ikke, men problemet forsvinder ikke – og globaliseringsprocessen holder ikke op bare fordi vi skulle stoppe med at støtte Israel eller med at bruge olie eller noget andet. Jo ældre jeg bliver, des mere overbevist bliver jeg om, at livet fuldendes af de, der straks konfronterer de dårlige ting. For man kan ligeså godt få dem overstået med det samme. Det lærte jeg da min datter fik kræft da hun var to, som jeg beskriver det i bogen. Det lærte mig virkelig noget om strategisk planlægning: at tage vare på de svære ting på den rigtige måde, og ikke udskyde dem.